

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 71/01-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu konanom dňa 4. júla 2001 predbežne prerokoval podnet na začatie konania P. K., bytom S., toho času v Ústave na výkon väzby v B., zastúpeného advokátom JUDr. S. J., B., pre porušenie práv podľa čl. 17 ods. 1 a 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nečinnosťou Krajskej prokuratúry v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Kv 732/00 a Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 24/01 a takto

r o z h o d o l :

Podnet P. K. **o d m i e t a** z dôvodu nepríslušnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky na jeho prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

P. K. (ďalej len „navrhovateľ“), ktorý sa nachádza od 16. októbra 2000 vo väzbe v súvislosti s jeho trestným stíhaním pre skutok právne kvalifikovaný ako spolupáchateľstvo k trestnému činu hrubého nátlaku podľa § 9 ods. 2 k § 235 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona, sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu obrátil s podaním zo

14. júna 2001 nazvaným ako „Podnet na začatie konania pred Ústavným súdom SR“ na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). K podaniu pripojil viaceré listiny týkajúce sa jeho trestnej veci (rozhodnutia a zápisnice o procesných úkonoch).

Podstata podania, ktoré možno kvalifikovať podľa jeho názvu a tiež obsahu ako podnet na začatie konania pre porušenie práv podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v znení účinnom do 1. júla 2001 a § 18 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), je zhrnutá v navrhnutých uzneseniach.

V závere podnetu navrhovateľ navrhuje, aby ústavný súd: „vydal toto uznesenie:

Ústavný súd Slovenskej republiky začína konanie o porušení práv podnecovateľa podľa čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorým sa zaručuje osobná sloboda, čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu, a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý zaručuje každému právo na to, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov. K porušeniu týchto základných práv porušovateľa došlo nečinnosťou prokurátora Krajskej prokuratúry Bratislava a tým i nečinnosťou Krajského súdu v Bratislave.

Po konaní vo veci samej navrhuje podnecovateľ, aby Ústavný súd Slovenskej republiky vydal toto uznesenie:

Ústavný súd vyslovuje, že nečinnosťou prokurátora Krajskej prokuratúry Bratislava a tým i nečinnosťou Krajského súdu v Bratislave došlo k porušeniu jeho ústavného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva vyplývajúceho z čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu a k porušeniu práva

podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky na to, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.“

Navrhovateľ spochybňuje opodstatnenosť trestného stíhania proti nemu a tiež väzobný dôvod podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pre ktorý sa vo väzbe nachádza.

Krajský prokurátor v Bratislave podal na navrhovateľa obžalobu na Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) 14. mája 2001, kde je vec vedená pod sp. zn. 1 T 24/01.

Krajský súd uznesením sp. zn. 1 T 24/01 zo 4. júna 2001 rozhodol o zamietnutí žiadosti navrhovateľa o prepustenie z väzby (ktorú podal pri oboznámení s výsledkami vyšetrovania 4. mája 2001), nerozhodol však o jeho žiadosti o prepustenie z väzby zo 17. apríla 2001.

Navrhovateľ uvádza, že proti uzneseniu krajského súdu zo 4. júna 2001 podal 11. júna 2001 sťažnosť na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), túto však ústavnému súdu nepredložil. Navrhovateľ uznáva, že neboli vyčerpané všetky riadne opravné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje, podanie podnetu na ústavný súd však odôvodňuje naliehavosťou prípadu. Je už 8 mesiacov vo väzbe bez zákonného dôvodu, pričom najvyšší súd bude zrejme rozhodovať o jeho sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu zo 4. júna 2001 až po konaní hlavného pojednávania na krajskom súde v dňoch 25. až 26. júna 2001. Navrhovateľ však poznamenáva, že v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti, ak táto svojím významom podstatne presahuje osobné záujmy sťažovateľa, aj keď sťažovateľ nevyčerpal všetky riadne opravné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práva poskytuje.

II.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pričom skúma najmä splnenie zákonných náležitostí podľa § 20, ako aj existenciu prípadných dôvodov na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 cit. zákona (vrátane nepríslušnosti ústavného súdu na jeho prerokovanie).

Ústavný súd už v minulosti uviedol, že „V konaní o podnete podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy SR je preto Ústavný súd SR oprávnený zaoberať sa porušením základného práva alebo slobody vtedy, ak k nemu došlo aj postupom všeobecných súdov za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu prostredníctvom opravného prostriedku dostupného fyzickej alebo právnickej osobe“ (I. ÚS 36/96). Vo veci II. ÚS 58/98 zase zdôraznil, že „Občan musí na svoju ochranu využiť predovšetkým právne prostriedky, ktoré mu priznáva Trestný poriadok, a až v prípade, ak by orgány činné v trestnom konaní porušili jeho ústavné práva (druhá hlava Ústavy SR), môže o túto ochranu požiadať Ústavný súd SR“.

Pokiaľ navrhovateľ tvrdí, že krajský súd nerozhodol o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu zo 17. apríla 2001, mal a aj má možnosť požiadať krajský súd, aby o nej rozhodol neodkladne (§ 72 ods. 2 Trestného poriadku), a keby sa dočkal zamietavého rozhodnutia, môže podať sťažnosť, o ktorej bude rozhodovať druhostupňový - najvyšší súd. Aj o sťažnosti navrhovateľa proti uzneseniu krajského súdu zo 4. júna 2001 bude rozhodovať najvyšší súd (ak ju skutočne podal, tak ako tvrdí). Navrhovateľ mohol a môže požiadať krajský súd, aby neodkladne predložil najvyššiemu súdu spisový materiál, ktorý je potrebný na rozhodnutie o podanej sťažnosti.

Navrhovateľ si preto môže chrániť ním označené práva úkonmi smerujúcimi voči krajskému súdu a tiež prostredníctvom opravných prostriedkov proti jeho rozhodnutiam (sťažnosti) na najvyššom súde. Ústavný súd teda nie je na prerokovanie jeho podnetu v súčasnosti príslušný.

Argumentácia navrhovateľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorý sa týka ústavnej sťažnosti, nie je namieste z viacerých dôvodov. Ustanovenie § 31a ods. 1 zákona

o ústavnom súde síce počíta s primeraným použitím ustanovení o ústavnej sťažnosti, avšak len „na konanie a rozhodovanie o prijatom podnete“. Podnet navrhovateľa ale prijatý nebol. Podnet navrhovateľa svojím významom ani nepresahuje jeho osobné záujmy (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde a contrario). Pri akceptovaní označenej argumentácie navrhovateľa by napokon ústavný súd neprípustne vstupoval do právomoci všeobecných súdov (krajského a predovšetkým najvyššieho).

Na základe uvedeného bol preto podnet navrhovateľa odmietnutý podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nepríslušnosť ústavného súdu na jeho prerokovanie.